درمانخانه اداره سی غزتهٔ (آلیوری) عدلیه غادلری
ՊՈԼԻՍ, Գալաթիա, Նորատունկեաց խան

Les annonces sont reçues
à la Direction du Journal "AREVELK„
Galata, CONSTANTINOPLE.

Նամակ կամ որ եւ է գրութիւն պէտք է ուղղել
ԱՐԵՒԵԼՔ ՕՐԱԹԵՐԹԻ
ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

20 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ

Պոլսոյ եւ գաւառներու համար տարեկան. 140 Ղրս
» » » » վեցամսեայ. 70 »
» » » » եռամսեայ. 40 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան. 40 Ֆրանք
» » » վեցամսեայ. 20 »
Դրամի փոխարէն փոստային փուլ կ'ընդունուի, 115 դրուշ փուլը 100 դրուշ հաշուով:
Յեղափոխ բդեաշարի ծախքը բաժանորդներուն կը վերաբերի:
Յանուցմանց համար պէտք է դիմել ուղղակի խմբագրատուն:

20 ՓԱՐԱ

ՅԱՐԹԱԹԱԿԱՆ ՆՕԹԵՐ

Հիմայ, դպրոցներու արձակուրդի միջոցս, այն տրամադրելի վիճակին մէջ ենք որ կրնանք, առանց Պատրիարքարանի հոգ պատճառելու, խորհիլ ու խօսիլ կրթական բարեկարգութեանց վրայ մեծաքանակ չափով, քանի որ գիտենք թէ խորհուրդը Պատրիարքարանի մատակարարութեան ... աճառին և լուրին չի դպչիր, և արագիլը մաքս վճարած չունի իր շատխօսիկ կենցաղին մէջ:

Ուրկէ մեկնելու է սակայն, ո՛ր կէտէն չուել հարկ կը համարիք դուք, հասնելու համար գպրոցական բարեկարգութեանց ալեփարտին: — Եթէ իմ խոնարհագոյն կարծիքիս հարցուի, առանց չիմնելու պիտի կրնայ ըսել թէ ... հասարակ ընթերցանութենէ մեկնելու ենք դէպ ի կրթական բարեկարգութիւն, ոաքէն կամ գլխէն, ինչպէս որ կ'ուզէք անուանել: Կը հաւատամ՝ երբ ըսուի ձեզ թէ մեր տղաք կարդալ չեն գիտեր, թուրքերէնն ու ֆրանսերէնը թողունք՝ նոյն իսկ հայերէն կարդալ, հասարակ ընթերցում, հեգարանէն երկու քալ անդին: «Ուզեցէք չեշտերու մասին, որ հնուց ի վեր համ հոտ կու տայ մեր դատարկ ճառախօսութեանց, մանաւանդ մ'ցանակ լաչխութեան անխուսափելի հանդէսներուն մէջ, համ ու հոտը վաղուց առած տարած է մէր գպրոցական տղոց հասարակ ընթերցանութենէն, որ չեշտերու առատութեան մասին կ'ունայ մըրցիլ հիմայ «Առաքելական Թղթոց» ընթերցման հետ յատենի եկեղեցւոյ: Մայրենի լեզու կամ Պէշիկթաշլեանի մէկ տան է կարդացուածը թէ Պօղոս Առաքեալի Թուղթը առկողացին, կամ Ամբակում մարգալեի գիրքը զոր կը կարգայ տղան, չպիտի կրնաք որոշել յուղեալ չեշտերու առատութենէն, և այն տիրացուական արտասանութենէն՝ զոր ընթերցանութեան վարժիչը թելադրած է տղուն: Խօսք չի կայ, սքանչելի դպիրներ կրնան՛ք արտադրել մեր նախակրթարաններէն կամ չեշտառատ տիրացուներ, եթէ ոչ նաեւ անմոյս քարոզիչներ: Ուր եր թէ Ուսուցչութեան ընտրելագոյնիչ Ճանճաժողովը, — որուն երկուրեակ ընկերը անուշադ ննջեց ... ի Պատրիարքարան, — հասարակ ընթերցանութեան նօթ ալ դնէր ընտրելիներու անունց քով կամ, օրինակի համար, նշանակեր իր տեղեկագրին մէջ՝ թէ այս անուն ընտրելին ամէն բան գիտէ բացի ... հասարակ ընթերցումէ:

* * *

Ցեսակ մը գաղափարի զուգորդութեամբ կամ շարքով կրնանք, մեր նախակրթարաններէն յետոյ, դիմել Ս. Նշմարիտի Դիւանատան, խնդրելու համար հայերէն լեզուի քարտուզարէն՝ որ կա՛մ պարզ աշխարհաբար լեզուով խմբագրէ նոյն իսկ Հայրապետական կոնդակները, և կամ, եթէ գրաբար պիտի գրէ ... գրաբար գրէ: «Ընդհիցդ» ու «օբանիցդ», «ասումն» ու «գնումդը հարիւր անգամ նախամեծար են քան թէ այն երկաթախառն գրաբարը, որուն գերբարարութիւնը կայացած է միայն հոլովմանց հին ձեւերու կամ բայերուն խոնարհմանց և «ց»երու յաճախութեան մէջ: Վաղարշապատի կոլմերը տակաւին գրաբա՛ր կը կարծուի արգելօք «Ծնունդ ի ներկանս ... զքաւականաժանին քո զգրակնութեանդ յօրելեան» գնահատելով դերկու վաստակոգ,» ինչպէս նաեւ «Որ մշտեալ կաս գան ի գանազան ազգային պաշտամունս» — Ո՞չ երբէք խնայելիք գիտէ — Նոյն հոգւով և եռանդիւ յարատեւեցէս յայն ասպարէզ գերբակնութեան», և ուրիշ ասոնց նմանն սխալ կամ խորթ ասացուածներ, մինչ՝ հայր քարտուղար՝ եթէ Օշականի ուխտաւորին, Ս. Մեսրոպայ գերեզմանը, մէկ քանի հարիւր մղոն հեռու ըլլար վաղարշապատէն, կըրնայիք արձակ համարձակ գրել նոյն իսկ ... Սիլատ Դունդատապլի լեզուով կամ Ցուհան Եղնկացիի ոճով: Բայց Վաղարշապատ քանի մը մղոն միայն հեռու է Օշականէն. Մեսրոպ կ'իմանայ, հա՛յր պատուական. Սահակին ալ կ'իմացնէ, և երկուքը մէկէն կու գան ... «Դէն չպրտել» ձեր դրաբարութիւնը: Սա՛նկ հարթ ճամբէ մը երթանք, հայր, եթէ երբեք չպիտի յաղողիք ընտելացնել մեզ նոր կտակարանի լեզուին աքանչելի պարզութիւնը, զոր Սահակեանք և Մեսրոպեանք հնչեցուցին, Գողթնեցւոց բամբիռէն յետոյ, ձեր պայծառ երկնակամարին տակ և մեծաշուք լեռնաշղթային չուրջը: Եթէ, ինչպէս կը զգացուի ամենուրեք, մեր սերունդը չատ արժանի չէ այդ չքնաղ աւանդին վայելման, լաւ չէ՞ որ չչարչարենք զայն կամ չձաղկենք չարաչար: «Մեզանից» կամ «Ձեզանից», հայր իմ, «Հոս հոս» կամ «Հոն հոն», որչափ որ կ'ուզէք: բայց երբ գրաբար հայերէն պիտի գրէք, — և ուրիշ լեզու վայելուչ չպիտի ըլլար ո՛չ Հայրապետական Դիւանիդ և ոչ Վաղարշապատի չուրջբոլորին, — չէ՛ք կարող Աւետարանը զոր ամէն օր կը կարդաք՝ առաջնորդ ընել ձեր գրութեան ձեւերուն ու ճաշակին, Առաքելոց Թուղթերէն սորվիլ՝ թէ ի՛նչպէս պէտք է գրել թուղթ մը, և քիչ մըն ալ ... թէ ի՛նչպէս հնար է կապտել «փառաց դափնին» Վիեննայի Մխիթարեանց ճակտին:

Պիտի ներկի՛ք մեզ զուգակշռել ձեր «գրաբար հայերէն»ը Վիեննական դպրոցի գրաբարին հետ — «Օ՛լ բայթ, պիտի ըսէր Դիմացինն: «Եթէ ...» պիտի մ'միջէր Հայր Մեծնէվիչ լակոներէն, Իսկ Բազմավէպ, առիթէն օգտուած, պիտի նուագէր Թերեւս իր յաւետենական հագներդը: «Ab hoc et ab hac» ... տափակ տափակ խօսք տալով քննադատութեանց պատասխանելէ և սփինքս ձեւանալով իր լրագրէն անապատին մէջ, — երբ մանաւանդ Ռափայէլ-Մուրատի կտակն ըլլար խնդրին նիւթ:

* * *

Տարբեր զուգակշիռ մը սակայն չատ նպաստաւոր պիտի ըլլայ «սրանից»ներու կամ «աստւմ»ներու կղզիին, կարսի Առաջնորդ Մուրատեան ... մեսրոպազնորհ Տ. Եղիշէ վարդապետի զուգակշիռը՝ Խարբերդի Առաջնորդ Բագրատունիի ... Չնորհհատ Պետրոս վարդապետի հետ, դրոնք պատկերացած տեսանք «Արեւելքի մէջ անցեալ երեքշաբթի օր, միջօրէի մօտ չինելու և քսկելու, գնելու և ծախելու — մինչեւ անգամ Պատրիարքարանէն զրկուած եկեղեցական գեղատները, — սերաչահելու և չահասիրելու, մէկ խօսքով՝ ճերմակի և սեւորակի զուգակշռը կարսէն և Խարբերդէն ընծայուած: Զուգակշիռը, իր ապակեղէն թեափանցկութեան մէջ, ցոյց կու տայ յայտնապես թէ ճերմակ մօրուքէն զատ ուրիշ բան չէ մնացած Պետրոսի վարդապետութենէն, երբ անգին «եղիչէ Հայրսուրբ», Ս. Մեսրոպայ արժանաւոր զուակը, իր վարդապետութեան վրայ կ'աւելցնէ օր ըստ օրէ, «ծայրագոյն» մակդիրէն աւելի ... ծայրագոյն չնորհ, ծայրագոյն առաքինութիւն, ծայրագոյն սէր ժողովրդի ու ազգաի, ուսման և զարգացման: Կը մակբերուի թէ Պետրոս վարդապետ, անուանեալն Բագրատունի, նկատելով որ սպիտակափառ մօրուքով կարելի չէր լաւ ճառ հանել եկեղեցական գեղատները, կամ մարսել Խուլագեղի աղքատներուն քառասուն օսկին և իւրացնել Դատաստի ու Սիւրսիւրիի վանքերուն հասոյթները, նախպէս գորշորակ մէրթէ՛, հայր քարտուղար: եթէ Օշականի ուխտաւորին, Ս. Մեսրոպայ գերեզմանը, մէկ քանի հարիւր մղոն հեռու ըլլար վաղարշապատէն, կըրնայիք արձակ համարձակ գրել նոյն իսկ ... Սիլատ Դունդատապլի լեզուով կամ Ցուհան Եղնկացիի ոճով: Բայց վաղարշապատ քանի մը մղոն միայն հեռու է Օշականէն. Մեսրոպ կ'իմանայ, հա՛յր պատուական. Սահակին ալ կ'իմացնէ, և երկուքը մէկէն կու գան ... «Դէն չպրտել» ձեր դրաբարութիւնը: Սա՛նկ հարթ ճամբէ մը երթանք, հայր, եթէ երբեք չպիտի յաղողիք ընտելացնել մեզ նոր կտակարանի լեզուին աքանչելի պարզութիւնը, զոր Սահակեանք և Մեսրոպեանք հնչեցուցին, Գողթնեցւոց բամբիռէն յետոյ, ձեր պայծառ երկնակամարին տակ և մեծաշուք լեռնաշղթային չուրջը: եթէ, ինչպէս կը զգացուի ամենուրեք, մեր սերունդը չատ արժանի չէ այդ չքնաղ աւանդին վայելման, լաւ չէ՞ որ չչարչարենք զայն կամ չձաղկենք չարաչար: «Մեզանից» կամ «Ձեզանից», հայր իմ, «Հոս հոս» կամ «Հոն հոն», որչափ որ կ'ուզէք: բայց երբ գրաբար հայերէն պիտի գրէք, — և ուրիշ լեզու վայելուչ չպիտի ըլլար ո՛չ Հայրապետական Դիւանիդ և ոչ Վաղարշապատի չուրջբոլորին, — չէ՛ք կարող Աւետարանը զոր ամէն օր կը կարդաք՝ առաջնորդ ընել ձեր գրութեան ձեւերուն ու ճաշակին, Առաքելոց Թուղթերէն սորվիլ՝ թէ ի՛նչպէս պէտք է գրել թուղթ մը, և քիչ մըն ալ ... թէ ի՛նչպէս հնար է կապտել «փառաց դափնին» Վիեննայի Մխիթարեանց ճակտին:

Պիտի ներկի՛ք մեզ զուգակշռել ձեր «գրաբար հայերէն»ը Վիեննական դպրոցի գրաբարին հետ — «Օ՛լ բայթ, պիտի ըսէր Դիմացինն: «Եթէ ...» պիտի մ'միջէր Հայր Մեծնէվիչ լակոներէն, Իսկ Բազմավէպ, առիթէն օգտուած, պիտի նուագէր Թերեւս իր յաւետենական հագներդը: «Ab hoc et ab hac» ... տափակ տափակ խօսք տալով քննադատութեանց պատասխանելէ և սփինքս ձեւանալով իր լրագրէն անապատին մէջ, — երբ մանաւանդ Ռափայէլ-Մուրատի կտակն ըլլար խնդրին նիւթ:

ՄԱՏԹԷՈՍ ՄԱՄՈՒՐԵԱՆ

Բ.

Գրագէտը — իբրեւ գրագէտ՝ նկատի առնելու է Մամուրեանի լեզուն ու ոճը: Իր լեզուն, մինչեւ 1885 թուականը, մէնինն կոկիկ ու սահուն աշխարհաբար գրողներու լեզուին կը հաւասարի. ինքն իրեն յատուկ միօրինակ ու օրոշ հայերէնի մը գործածած է: Վիւթիւի թարգմանութիւնը, քառորդ դար առաջ, պարզապէս կը հիացնէ զմուշ լեզուի յատկութեան մասին: Այդ ժամանակներ, ի բաց առեալ կարապետ Իւթիւճեան, ոչ ոք յաջողած է նոյնքան ներդաշնակ աշխարհաբար մը գրել, իր որ և է մկի թարգմանութեանը մէջ: Մամուրեանի լեզուն 85 թուականէն ասդին կը սկսի ետ մնալ: Ինքը գրեթէ ամրողջովին հաւատարիմ մնացած է մինչեւ այսօր իր սեփական հայերէնին. այս պատճառաւ իր գրաբար հոլովներու, դերբայներու, նախադրութեանց և մէկ քանի դիմաւոր բայերու գործածութիւնը մեզի խորթ կը թուի և անբաղդատելի կը մնայ այսօրուան ներդաշնակ ու սահուն հայերէնին հետ: Մամուրեանի նախադասութեանց կազմութիւնը սկիզբներէն աւելի պարզ եղած է և չարադրութեան կէտը բնական, մանաւանդ իր թարգմանութեանց մէջ. սակայն չետոյ և աւելի իր ինքնագիր աշխատութեանց մէջ նախադասութեանց յեղաշրջումի է որ կը տիրապետէ: Ուղղագրութեան և տրոհութեան մասին Մ-ի գրեան նոյնպէս պահպանական է, այսինքն հատատարիմ մնացած է հին հայերէնին: Դիրերու փոփոխութիւնները, սղումները, ընդլայնումները խղճմտօրէն պահպանած է ընդհանրապէս: Մամուրեանի բառապաշարը չատ ճոխ չէ. այսինքն զուտ գրաբանին յատուկ բառեր չատ չէ գործածած, ոչ ալ գաւառական բառեր: Այն միջոցին ուր Ռուսլեռան և ընկերները, անոնցմէ չետոյ ալ Շահնազարեաններ նորանոր բառեր սահեցնելու պէտքը կը զգային, Մամուրեան իբրեւ գրագիտական մարդ, միչտ չանդգած է ժողովրդին հասկնալի ըլլալու ասոխման պարզ և քիչ բառեր գործածել: Սակայն թարգմանութեանց մէջ այսքան աղքատ ու անիոյթ չէ իր լեզուն. տեղին հանդիպած անխորտ գործածած է հին հայերէնէ առնուած վերացական և ժողովրդի լեզուին մէջ գործածուղ նիւթական բառեր: Ինքն կը թուի թէ Մամուրեան միչտ չանդգած է գործնական պէտք մը գոհացնել և չէ ուզած արուեստին գեղեցկութեանը զոհել գտակար պարզութիւնը: Վերջապէս Մամուրեանի չարադրութեան ձեւերը աւելի բնական, աւելի ժողովրդական են իր թարգմանութեանց, քան իր հեղինակութեանց մէջ: Մամուրեանի ոճին ընդհանուր նկարագիրն է մերթ կտրուկ, մերթ պարբերական ըլլալ: Նկէ՛էջը, զանազանութիւնը դիւրաւոր յատկութիւնն է իր ոճին: Մամուրեան չատ կը սիրէ այլաբանութիւնները ու խմաստասիրական խորին բացատրութիւնները: Իր այլաբանութենէն ոճը կորուկ է և հանելի, բայց իր abսուբիւնները, այսինքն առաջնորդող յօդուածներու մեծ մասը, մերթ ընդ մերթ խրթին պարբերութիւններով ու խորհրդաւոր բացատրութիւններով լեցուն են: Հակառակ այս հանգամանքին, Մամուրեան միչտ չանացած է ճոպութիւնը պահել իր ոճին մէջ և յաջողած է, բայց խստակրութեան մասին չեմ կրնար միեւնոյն վկայութիւնը տալ: Ոճին մաքրութիւնը, այնպէս ինչպէս կ'ըմբռնուի պահպանողականներուն կողմէ, անտոգիտ է Մամուրեանի գրուածներուն մէջ, բայց ներդաշնակութեան չատ հետամուտ չէ: Աւոր պատճառը այն է որ Մամուրեան բանաստեղծ մը չէ, ինչպէս հին Պէշիկթաշլեան, Գրիգոր Օտեան, Պէրպէրեան. Մ. Մամուրեան արձակագիր մըն է՝ գործնական նիւթեր և գաղափարներ մշակող:

Մամուրեանի ոճին մէկ գլխաւոր առանձնայատկութիւնն ալ սա է որ զօրաւոր է. որովհետեւ քննադատական ոգին է որ կ'առաջնորդէ գինքը իր բոլոր գաղափարներուն արտայայտութեանցը մէջ: Տափակ նախադասութիւններ, աւելորդ անհամ պարբերութիւններ չի գործածեր, ինչ որ մշտութեան հակառակ սիրի ըլլային: Սակայն հռետորական ձեւեր և համանիշներու առատ գործածութիւն մը ունի, որ այս օրուան տեսակէտով թերութիւններ են ոճին համար: Այս ձեւերուն ու չրջանները լրացուցիչներուն չէ որ երեւան կու գան, այլ համասեռ գաղափարներու կրկնութեամբ, որ տեղ տեղ արդարեւ հիանալի են, բայց չատ անգամ ալ տպտկացուցիչ:

Վերջին տարիներու մէջ, Մամուրեանի ոճը, միչտ պահելով իր կորովի ազդեցութիւնը, կ'առաջնորդուի տեսակ մը յոռետեսութենէ, որ չատ տեղ մեզի անհասկնալի է: Մամուրեան իբրեւ յոռետես չէ, որովհետեւ բնաչրջութեան (évolution) կանոնաւոր ընթացքին կը հաւատայ: Սակայն այս յոռետեսութիւնը, ինծի կը թուի թէ, առաջ կու գայ իր փորձառու տարիքէն, իր քննադատող ու զգօն ոգիէն և վերջապէս իր անձնական տրամադրութենէն: Եթէ Մամուրեան տիպ իմացականութիւն մ'ըլլար, այս պատճառները հերիք կին իսպառ մարելու զայն չատ կանուխէն:

* * *

Կը վերջացնեմ խօսքս: Իմ գրածս, նախապրպ մըն կր, Մամուրեանի մէջ գաղափարի մարդը և գրագէտը վերլուծելու: Գեղեցիկ աշխատութիւն մըն է ասիկա: Եթէ մարդ ժամանակ ունենայ սկսելու և ամրողջացնելու. որովհետեւ երկար ժամանակի և տաժանելի հետազոտութեանց պէտք կայ, խղճմտօրէն եւ նոր գործ մը հրատարակի հանելուն համար:

Մամուրեանի կեանքին ու գործունէութեան վերլուծումը, այս կրկին տեսակէտներով, առանձնակարգ չահեկանութիւն ունի արդի հայերէնի զարգացման պատմութեան և գաղափարներու վերածնութեան համար: Մամուրեանի մէջ խտացած է 1850 էն 1880 ապրող մեր գիտակից և զարգացած սերունդին մտաւոր կեանքը և ձգտումները: Որքան զինքը մտնէն ճանչնանք, այնքան աւելի աղէկ գաղափար կը կազմենք այդ 30 տարուան գրական ու մտաւորական շարժման վրայ: Արդ, հաւանական է որ մէկը առիթ եւ համարձակութիւն ունենայ օր մը Մամուրեանի կեանքը և աշխատութիւնները վերլուծելու, բան մը որ ամէնէն փառաւոր կոթողը պիտի ըլլայ Իզմիրի հայ նահապետին անուանը: Սակայն հիմա որ մեծ գրագէտին յոբելեանը պիտի տօնուի առաջիկայ հոկտեմբերին, պէտք չէ՞ որ մենք մեզի հարցնենք թէ ի՛նչ կերպով կրնանք մասնակցիլ:

Ես կը կարծեմ որ Իզմիր, յոբելեանի Մամանաւորին իբրեւ միակ կեդրոն, անբաւական է: Պէտք է Պոլսոյ մէջ ալ կազմել մանախումբ մը, իբրեւ ժամադակ և միեւնոյն չայատարարութիւնը ընել, ինչոր ըրաւ Իզմիրը: Իզմիրի հայութիւնը անբաւական է. Պոլիս պէտք է որ իբրեւ գրականութեան կեդրոն Թրքահայոց իր մեծ մասնակցութիւնը ունենայ, թէ՛ բարոյապէս և թէ՛ նիւթապէս. Այս պարագան արդէն նախորդ չարթուն թելադրեց Տիգրան Աւգիւարեան, Արեւելքի մէջ, Պէտք է ուրեմն մանախումբ մը կազմել, գրասէր և գրագէտ անձերէ, սեղանաւոր, պաշտօնատար, վաճառական և խմբագիր դասակարգէն ընտրելով այն անձերը որ կը ճանչնան Մամուրեանը, կը սիրեն այդ անունը, տրամադրութիւն ունին այդ բանվերծոտ հրապարակագիրը փառաւորելու:

Ու ես կը կարծեմ թէ չատ միամիտ պիտի չգտնեն զիս, Պոլսոյ վրայ այս կերպ խորհելուս համար: Այս տեսակ մանախումբ մը պէտք է որ տեղի վրայ աչխատի, յատկապէս հրաւէրներ ու դիմումներ ընէ, չատերուն գրգիռ տայ՝ այդ յոբելեանին նիւթապէս մասնակցելու համար: Առանց նիւթականին, մեր բոլոր ազատայայտութիւնները պիտի նմանին քահանայի մը տուած մրի օրհնութեանց:

Երկրորդ, կը վախեցէի որ, բոլոր հայ վարժարանները, ո՛ր գաւառի մէջ ալ գտնուին, ո՛րքան ալ վճռոր ըլլան անոնք, այսօրուընէ պատրաստութիւն տանեսկեցող հոկտեմբերի յոբելեանին: Պատրաստութեան եղանակը չատ պարզ է: Ուսուցիչները հոգ տանին որքան կարելի է յաչ ուսումնասիրելու Մամուրեանի գրականն, և՛ն գործունէութիւնը և պատրաստեն բերանացի կամ գրաւոր տեսնախոսութիւններ: Տորելեանին օրը, դպրոցական սրահներուն մէջ, գրական հանդէս մը կազմակերպեն, հրաւիրելով քաղաքին ուսեալ երիտասարդութիւնն ալ: Այդ հանդիսին մէջ խօսին Մամուրեանի վրայ իբրեւ ուսուցիչ, իբրեւ գրագէտ, իբրեւ գաղափարի մարդ: Այս կերպով յոբելեարին տալանդն ու ձիրքերը իրենց արժանաւոր արձագանգը պիտի գտնեն ըստվանդակ ժողովրդի և մասաւ ուերնդի սրտին մէջ:

Ռոտոսթօ Գ. ԱՆԴՐԻԱՍԵԱՆ

ԹԻՖԼԻԶ-ԿԱՐՍԻ ԵՐԿԱԹՈՒՂԻՆ

(Թղթակցութիւն «Արեւելքի»)

ԲԱԳՒՈ, 21 Յուլիս

Թիֆլիս-Կարս երկաթուղու գիծը աւարտեց և ամսոյս 15ին առաջին հանդիսաւոր գնացքը մտաւ Կարս:

Այդ լուրը, որուն երկար ժամանակ սպասում էին մեր երկրում, վերջապես բերեց հեռագիրը: Անցնելով Կովկասի միւս կարեւոր մասով, այդ գիծը կ'ունենայ անկասկած մեծ օգուտներ տեղական ազգաբնակութեան համար:

Չնայելով որ Թիֆլիս-Կարս գծից աւելի հարկաւորագոյնին կար միացնել երեւանան նահանգը Կովկասեան երկաթուղու հետ և նրա կառուցումը չէր ունեցել այն մեծ դժուարութիւնները ինչ որ կարսի երկաթուղին, և վաճառականական տեսակէտից էլ կը տար անհամեմատ մեծ չահ քան կառուցումն գիծը. սակայն և այնպէս միայն այժմ ձեռնարկուել է այդ գործին, որը յայտնի է նրանից չուտով կը վերջանայ: Ներկայ պատրաստի գիծը կառուցուել է ըստ մեծի մասին զինուորական տեսակէտով, նպատակ ունենալով կարսի անուրիչները երկաթուղու գըծով միացնելու Ռուսաստանի կենտրոնական երկաթուղիների ցանցին:

Նոր ձեռնարկած գիծը Երեւանի վրայով կ'անցնի մինչեւ Ջուլֆայ, Պարսից սահմանը:

Կարսի գծի ամենամեծ արտահանութիւն կը լինի ալը, որը դուրս է գալիս կաղղուանի հանքերից՝ մեծ քանակութեամբ: Այդ հանքերը գտնւում են կալալով մի Հայի ձեռք (Զամփոլադով) որը մեծ հարստութիւն է ձեռք բերել գրաւնով: Անցեալ տարի կսպասի ժամանակը լրացած լինելով, նա ամուրդում աւելացրեց կապալադրամը և նորից կարծ եմ հինդ տարով վեր առաւ հանքերը չահագործելու իրաւունքը՝ կառավարութիւնից:

Բ-նի երկաթուղին չէր հասել դեռ մինչեւ կարս և կապալառուն ալերը Ազատափայ (երկաթուղու կայարանը) հասցնելու համար սայլերի ահագին վարձ տալու տիպուած էր, նրան ձեռնտու չէր Ռուսաստան իր արդիւնաբերութիւնը ուղարկել, և արտադրում էր այնքան, որքան միայն սպառում էր կովկասում: Այժմ երբ նա միջոց ունի աւելի հեռուները ուղարկելու իր ձեռք բերած ալը, նա կ'արտադրէ անհամեմատ աւելի քան առաջ, և նորից կարծ եմ հինդ տարով վեր առաւ հանքերը չահագործելու իրաւունքը՝ կառավարութիւնից:

Ինչ է եղել մեզաւոր այդ դէպքում:

Ա՛զ է մեզաւոր այդ դէպքում:

ԱՐԵԼ. ԱՊՐԻՆԵԱՆՑ

ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ԱՆԳԼԻԱ ԵՒ ԲՐԱՆՍՎԱԼ

Վերջին օրերու հեռագիրներուն մէջ ընթերցողները կարդային Լոնտոնէ քաշուած հեռագիր մը, ծանուցանող թէ անդլիական մամուլը կը հաւանի Պ. Զէմպըրլէնի յայտարարութեանց ի մասին Թրանսվալի, ուր զինուորական ոյժի մը առաքումը ամենակարուկ միջոց մը կը նկատուի երկար ատենէ ի վեր առկայ մնացած գժուարութեանց կարգադրութեան:

Անգլիական մամուլը որ Անգլիոյ ժողովուրդին եթէ ոչ ստուար՝ գոնէ ուղղամիտ մեծամասնութեան կարծիքը կը ցոլացնէ, իրաւամբ ուժ կու տայ Պ. Զէմպըրլէնի ազդու և կորուկ քաղաքականութեանը, զի Պոէրները դառը որ ասկէ ոչ միայն տարիներ այլ նոյն իսկ ամիսներ առաջ օտար երկիրներու մէջ գոնէ պատուոնական համակրութեան մը կ'արժանանար, այդ գործնականին մէջ անօդուտ համակրանքէն ալ զրկուած է այսօր և Անգլիա որ «երկաթը տաք առնել ծեծելու» քաղաքականութեան կուսակից մը եղած է միչտ, չի կրնար անշուչտ դարձնել ուժը՝ նիւթ եղած երկաթը տաքցնելու, այսինքն համազգային կարծիքը ի նպաստ իրեն և Ալիւռ Թրանսվալի պատրաստելու համար, երկայնամտութեան բաւական կարեւոր պաչար մը սպառած է արդէն:

Ի՞նչ է արդարեւ Թրանսվալի խնդիրը: Ոսկեհանքերու տէր եղող և եւրոպական զանազան ազգայնութեանց պատկանող ջոչ անձնաւորութիւնները Պոէր ազգայնութեան չպատկանելուն համար զրկուած են իրկ մը քաղաքական իրաւունքներէ որոնց կիրառութիւնը բարոյականէն ոչ պակ նիւթական տեսակէտով ալ չատ արդիւնաւոր կրնայ ըլլալ օտար գաղթականութիւններուն համար:

Անգլիա, որ հակառակ Պոէրներու հայհոյանքին, վերջապես հսկողութեան որ և է իրաւունք մը ունի Թրանսվալի վրայ, ի բաց առեալ այդ քաղաքական իրաւունքը, պարզապես Թագուհիին հպատակներու չահերուն պաչտպանութեան սահմանափակ չրջանակին մէջ անգամ, կրնայ իրաւամբ միջամտել և արդարութիւն պահանջել Պոէր կառավարութենէն: Ահա այդ անհատական չահերու պաչտպանութեան փափաքը՝ գուցէ քաղաքական դիտաւորութիւններէ աւելի ուռճացած՝ Անգլիոյ միջամտութեան քաղաքական հանգամանք մը տուաւ, որուն չնորհիւ Պոէր կառավարութիւնը կարող եղաւ Անգլիոյ չատ բարեկամ չեղող տերութեանց ղգացումները չահագործելով «ոչ կարեմքէն քաղաքական ընդդիմութեամբ մը պատասխանել Անգլիոյ բոլոր դիմումներուն:

Բայց քանի որ Անգլիա գիտէր թէ վերջ ի վերջոյ հաչիւրու օտար բաժնետէրերը, նոյն իսկ Թրանսվաքի, քաղաքական տեսակէտը և Անգլիոյ հետաւոր դիտումները մոռնալով, իրենց չահերուն պաչտպանութեան համար պիտի ուժ տային անոր միջամտութեան Պոէր կառավարութեան մօտ, և քանի որ Անգլիա ուժի միջոցաւ գործելու կարիքին մէջ օտար պետութեանց բարոյական պաչարակումին չենթարկուելու փափաքը կը տածէր, համբերեց և դեռ կը համբերէ:

Սակայն Պ. Չէմպըրլէնի յայտարարութիւնները, լոնտոնեան մամուլին կարծիքը և հանգրուանելու անկումը, որոնք միանգամայն ծանուցուած են վերոյիչեալ

ՄԱՐԴԿԱՅԻՆ

ՏԱՐԵՎԵՐՋԻ ՅԱՅՏՆԱԲԵՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ ԵՒ ՀԱՅԱՍՏԱՆՅԱՑ ՎԻՃԱԿԸ

Թարգմանեալ Ֆրանսերէն Հերքման Ենթարկուած Տեղեկագրէն

Ա.

Ամէն տարի Դեկտեմբեր ամսուն մէջ Հայաստանի վիճակին վրայ տարեվերջի տեղեկագրութիւններ կը հրատարակուին, որոնք կը ներկայացնեն տարուան ընթացքին տեղի ունեցած դէպքերը, ինչպէս նաեւ երկրին ներկայ դրութիւնը։ Այս տեղեկագրութիւնները կը պատրաստուին Կովկասի Փոխարքայի Գրասենեակին մէջ, եւ ապա կը հրատարակուին Պետերբուրգի պաշտօնական լրագրին մէջ։ Ասոնք կը կազմեն Հայաստանի մասին ամենէն ճշգրիտ աղբիւրները, որովհետեւ ասոնց մէջ կը գտնուին միայն պաշտօնական տուեալներ։ Ասոնց մէջ կը գտնուին նաեւ Հայաստանի մասին ամենէն ստոյգ տեղեկութիւնները, որովհետեւ ասոնց մէջ կը գտնուին միայն պաշտօնական տուեալներ։

ՎԻՄԱՎՈՐԻ, 12 Օգոստոս. — Ջրհեղեղ.

Ամեն տարի մեզ մոտ ամռանը ջրհեղեղներ են լինում, որոնք մեծ վնասներ են պատճառում։ Ամեն տարի ամռանը մեր գետերը ուռչում են, ողողում են իրենց ափերը, տանում են կամուրջներ, ջրաղացներ, ամբարներ, ցանքեր, խոտհարքներ, անասուններ, տներ, մարդիկ։ Ամեն տարի ամռանը մեր գետերի ափերին կանգնած ենք լինում, նայում ենք ջրի ահագին զանգվածին, որ գալիս է, գալիս է, ոռնում է, գոռում է, ինչպես կատաղած գազան, և ոչ ոք չի համարձակվում մոտենալ նրան, ոչ ոք չի կարողանում կանգնեցնել նրան։ Ամեն տարի ամռանը մեր գետերի ափերին կանգնած ենք լինում, նայում ենք ջրի ահագին զանգվածին, որ գալիս է, գալիս է, ոռնում է, գոռում է, ինչպես կատաղած գազան, և ոչ ոք չի համարձակվում մոտենալ նրան, ոչ ոք չի կարողանում կանգնեցնել նրան։

ՎԱՂԱՄ ԳՕՏՈՎ

ՅԱՎԻՏՆԵՄՈՒ ՎՂԻՏՂՈՒՄԸ

Գ

ՅԱՅՈՒՏՆԵ

Ծերուկ Կոկոլ առաւօտ ի նոտար գնաց, որպէսզի նոյնութեամբ մը ինքզինքը ներկայացնէ ու ժառանգութեան գործը սկսի։ Ան ինքզինքը ներկայացուց իբրեւ Ալեքսանդր Կոկոլ, Ալեքսանդրի որդի,